

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΑΡΤΕΜΙΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ Κ'.

ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΜΗΝΟΣ

ἐκ τῆς Γερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος τοῦ
Ἁγίου ὄρους. Ἀντιγραφὴν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου
παρὰ τοῦ ἐν Γερομεναχοῖς κ. Γενναδίου Εὐ-
θυμίου Ἀδελφοῦ τῆς ἁγίας Μονῆς τῇ
1821, ἐκδίδεται Δαπάνῃ τοῦ
ὑποτακτικοῦ αὐτοῦ Ἀν-
τωνίου Βενιέρη.

ANTONIOZ BENIERIS



Ἐν Μυκόνῳ τῇ Κ'.

Σεπτεμβρίου

α' ω'. ξ'. θ'.

*Ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίῳ κ'-
Τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος
Ἀρτεμίου.*

*Ἐν τῷ μικρῷ ἐσπερινῷ ἰσῶμεν Ξιχ. δ'.
καὶ ψάλλομεν σιχηρὰ προσόμοια ἡχος α'.
Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.*

Διαβατικῶς ὥσπερ φοῖνιξ ἐν ταῖς αὐλαῖς τῆς σεπτῆς, τῶν πρωτοτόκων μάρτυς, ἐκκλησίας ἀντίστας, καρπῷ σῶν ἀγῶνων πάντας ἡμᾶς, ἐπευφράνας διήγειρας, πρὸς ἐγκωμίων ὑπόθεσιν καὶ θερμόν, ζῆλον τοῦτον ἀξιάγαστε.

Δις
Ρεῖθροις αἱμάτων σου θεοῖς ὄντως ἀπέπνιξας, τὸν ἀποστάτην μάρτυς, σὺν αὐτῷ καὶ τὸ στίφος, ἐχθρῶν μὴ φαινομένων, τῶν δὲ πιστῶν, τὴν ὁσίαν ὁμήγουριν, χαρᾶς ἐπλήρωσας θεῖας ἀγωνισθεῖς, μέχρις αἵματος Ἀρτέμιε,

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες ἀνευρημῆσθωμεν, τὸν τοῦ Χριστοῦ ἐπλήτην, καὶ γενναῖον φωστῆρα. Ἀρτέμιον τὸν πάνυ, τὸν τοῦ ἐχθροῦ δυναστείας πατήσαντα, τούτῳ βοῶντες ἐν πίστει ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Θεῷ μάρτυς ἰκέτευε.

Δόξα ἡχος β'.

Ἀγγέλους ἐπεισας καὶ ἀνθρώπους ἀγάλλεσθαι τοῖς θαυμασίοις σου, καὶ θαυμάζων τὴν ὑπερβολὴν σου, ἀδαμάντινε Ἀρτέμιε· ὡς ἀδάμας γὰρ ἴστατο ἀκλόνητος ἐν τοῖς παλαίσμασι καὶ τὰς τῶν τυράννων ἀπειλὰς μὴ πτοούμενος ὑπὲρ αὐτῶν χριστομιμήτως τὸν Θεὸν ἐδυσώπεις· ὃν κατεκίτευε, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθην. Μήτηρ τοῦ Θεοῦ φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἰς τὸν στίχον

Συχηρά ἤχος β'.
Οἶκος τοῦ Εὐφρανᾶ.

Ἀρτέμει λαμπρὸν, τῶν ἀθλοφόρων κλέος καὶ τῶν πι-
στῶν ἡ δόξα, προσδέχου τὰς αἰτήσεις, τῶν πόθῳ εὐφημούν-
των σε. *Στίχος. Θανμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.*

*Δεῦτε τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη συνελθόντα, ἐν τῷ σε-
πιῷ τεμένει, τοῦ θείου Ἀρτεμίου, ὕμνοις αὐτὸν δοξάσωμεν,
Στίχος : Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαν-
μάστωσεν ὁ Κύριος.*

Ἀπάντων ὁ φωστὴρ τῶν εὐσεβῶν ὁ μέγας, ἡ τῶν δαι-
μόνων πτώσις, τῶν ἀθλητῶν τὸ κλέος, Ἀρτέμει ὕμνεῖ.
σὺ μοι. *Δόξα, καὶ νῦν ὁμοιον.*

Πρέσβευε ἐκτενῶς, μετὰ τῆς Θεοτόκου, Θεῷ τῆς ἐν
Τριάδι, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων, καὶ πόθῳ ἀνυμνούντων, τὴν μνῆ-
μην σου Ἀρτέμει. *Ἀπολυτίκιον ἤχος α'.*

Τοῦ λίθου σφραγισθὲν τοις.

Ποικίλαις βασάνοις ἐναθλήσας μακάριε, ὡς σπερρῶς ἀ-
δάμας, τὸν παραβάτην κατήσχυνας· καὶ γὰρ ἐν πέτρᾳ με-
γίστῃ πισθεῖς, διὰ τὴν πέτραν, Χριστόν, καὶ αἰκισθεῖς, στέ-
φος ἐδέξω τοῦ μαρτύρου, μεγαλομάρτυς Ἀρτέμεις. Δόξα τῷ
σὲ ἐνιτχύσαντι, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργεῦντι
διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

*Δόξα καὶ νῦν
Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου
καὶ ἀπόλλυσις*

Ἐν τῷ μεγάλῳ ἐσπερινῷ, μετὰ τὸν Προϊο-
μιακὸν ψάλλωμεν τό, Μακάριος ἀνὴρ, τὸ α'.
ἀντίφωνον. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν
στίχους ἡ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα στιχηρὰ
προσόμοια.

Ἦχος β'.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι, στεφανώσωμεν τὸν ἀθλοφό-
ρον, τὸν ἐν οὐρανοῖς διαιτώμενον, καὶ πνευματικῶς πάντας
προφθάνοντα, τοὺς εἰλικρινῶς αὐτὸν ποθοῦντας, τὸν πάντων
προσπιστὴν καὶ ἀντιλήπτορα, τὸ μέγα τῶν ἀσθενούντων
παραμύθιον· τὸ ἀρραγέστατον τεῖχος, τῶν αὐτὸν ποθούντων,
τὸν δι' οὐ δαιμόνων ὄφρυν, Χριστὸς καταβέβληκεν, ὁ ἔχων
τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Ποίοις εὐωδιῶν ἀνθισιν, ἀναδήτωμεν τὸν ἀθλοφόρον, τῶν
παθῶν Χριστοῦ τὸ ἐκσφράγισμα, καὶ τὸν ἀψευδέστατον
μάρτυρα, τῆς αὐτοῦ Θεότητος καὶ δόξης, τὸν πάντα, τὰ ἐ-
πὶ γῆς ἀπαρνησάμενον, καὶ μόνα τὰ ἐπουράνια ποθήσαντα·
ὅθεν αὐτὸν ἐπαξίως, ἀθανάτου δόξης, διαδήμασι στεφανοῖ,
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος :

Ἦσαν ἀντ' οὐδενὸς θέμενος, τὴν ἐπίγειον εὐκλειαν μάρ-
τυς· ἐσπευσας τὴν ἄνω κληρώσασθαι, ἥνπερ ὁ πατὴρ ὁ Θεὸς
δίδωσι, τοῖς ἐντάλματα τηροῦσι· καὶ θέλων Χριστοῦ μιμή-
σασθαι τὸ πάθημα, τρανῶς τοῦτον ἀνεκέρυττες Ἀρτέμει
Ἰουλιανοῦ ἐμπροσθεν μάκαρ, καὶ τυχῶν τοῦ πόθου, νῦν πρε-
σβεύεις Θεῷ ἡμῖν, πταισμάτων τὴν ἄφρσιν, δωρηθῆναι τοῖς
σὲ δοξάζουσι :

Ἔτερα στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου ἤχος α'.
Τῶν Ἁγίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη ποθήσας ἐνδοξε καὶ τῷ Χριστῷ
συνεῖναι, μετ' ἁγίων Ἀγγέλων παντοίας τὰς βασάνους ὑ-
πέστης σπερρῶς, καὶ τυράννων ὁμότητα, καὶ μαρτυρήσας
γενναίως ὑπὲρ Χριστοῦ, συνεφραίνῃ τοῖς μαρτύρων χοροῖς.

Δίς.

Μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις καταστραπτόμενος, τοῦ νοητοῦ
ἡλίου, ὃ Ἀρτέμει μάρτυς, δλόφωτος ἐδείχθης ἔλος Θεὸς κα-
τὰ χάριν πανένδοξε· διὸ Χριστῷ συνυπάρχων ἐν οὐρανοῖς,
ὑπὲρ κόσμου παντός πρέσβευε.

Τις οὖν ἀξίως τοὺς ἄθλους ἐκδιηγῆσεται ; Ἀρτέμει τρι-
σμάχαρ ; οὗς ἀνέτλης γενναίως, ἅπασαν ἰδέαν τιμωριῶν, ἀ-
πελέγξας ἀνίσχυρον, πρὸς τὸν ἐνόντα σοι πόθον ὑπὲρ Χρι-
στοῦ, τοῦ σὲ νῦν ἀντιδοξάσαντος.

Δόξα ἡχος Ἀ, α'.

Σήμερον ἡμέραν ὑπέρλαμπρον, καὶ ἔαρ πανευφρόσυνον,
ἀνέτειλε τοῖς πέρασιν ἡ πάνσεπτος πανήγυρις τοῦ ἀθλοφό-
ρου, λαμπρύνουσα τῶν εὐσεβῶν τὰς καρδίας, καὶ τοῖς θαύ-
μασιν ὡς ἄνθεσι, τοὺς πιστοὺς εὐωδιάζουσα. Δεῦτε οὖν ἅ-
παντες πιστοὶ εὐφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, καὶ τὰς χεῖρας κρο-
τήσωμεν, ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ καὶ σεβασμῇ μνήμῃ τοῦ μάρτυρος,
καὶ τοῖς ἄνθεσι τῶν ἐγκωμίων τούτων, καταστέψωμεν, οὕτω
βοῶντες: χαίροις Ἀρτέμει ἐνδοξε, μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ:
χαίροις, ὅτι τὸν νοητὸν Φαραῶ, ἐν τοῖς βείθοις τῶν αἱμάτων
σου ἀπέπνιξας, χαίροις ὁ τοῦ παραβάτου καὶ ἀθέου Ἰουλιανοῦ,
τὰς κολακείας καὶ ἀπειλὰς εἰς οὐδὲν λογισάμενος· ἀλλὰ τῇ
δυνάμει τοῦ χριστοῦ ῥωννύμενος ἀήττητε, αὐτοῦ τὴν ἄννοιαν
εὐστόμως διήλεγξας, καὶ τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην ἐμειώσας,
καὶ ἐκήρυξας χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα,
ἔλεος :

Καὶ νῦν

Ἐν τῇ ἐρυνδρᾷ θαλάσῃ.

*Εἰσοδος. τὸ Φῶς ἱλαρὸν τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας,
καὶ τὰ ἀναγνώσματα.*

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα

Τάδε λέγει κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καὶ
συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν
αὐτοῖς ; ἡ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν ; ἀγα-
γέτωσαν τοὺς μάρτυρας, αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν. καὶ εἰ-
πάτωσαν ἀληθῆ, γινεσθέ μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς κύ-
ριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην. ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύ-
σητε καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμὶ. ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο
ἄλλος θεός. καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. ἐγὼ εἰμὶ θεός· καὶ οὐκ
ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων ἐγὼ ἀνήγγελα καὶ ἔσωσα· ὠνεί-
δισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν θεός ἀλλότριος· ὑμεῖς, ἐμοὶ μάρ-
τυρες, καὶ ἐγὼ κύριος ὁ Θεός. ἔτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμὶ. καὶ

οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ
τίς ἀποσπρέψει αὐτό· οὕτω λέγει κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρώ-
μενος ἡμᾶς ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν
βάσανος ἐδοξάν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι· καὶ ἐλογί-
σθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν· καὶ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύν-
τριμμα· οἱ δέ, εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων
ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας — πλήρης· καὶ ὁ-
λίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθῶσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐ-
πείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτούς, ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυ-
σὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, — καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα
θυσίας προσεδέξατο αὐτούς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν
ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρι-
νοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν· καὶ βασιλεύσει αὐτῶν κύ-
ριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήθουσιν ἀ-
λήθειαν· καὶ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμένουσιν αὐτῷ ὅτι χάρις
καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς
αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι· ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆ-
ρας γὰρ τίμιον· οὐ τὸ πολυχρόνιον· οὔτε ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέ-
τρηται· πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώπων καὶ ἡλικία γῆρας
βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος Θεῷ γεννόμενος, ἡγαπήθη, καὶ
ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη· ἡρπάγη, μὴ κακία
ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ· ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βα-
σκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐ-
πιθυμίας, μεταλεύει νοῦν ἄκακον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλή-
ρωσε χρόνους μικρούς· ἀρετὴ γὰρ ἦν κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ·
διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες
καὶ μὴ νοήσαντες· μὴ δὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον·
ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπῇ ἐν
τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

Ψάλλομεν τὰ παρόντα ἰδιόμεια.

ἡχος α'.

Σταλάξατε τὰ ὄρη γλυκασμόν, καὶ οἱ βουνοὶ ὡς ἀρνία σκιρτήσατε, ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ σήμερον εὐφρυνσύνως ἀγάλλομένη βοᾷ, ὅτι ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος ὑπὲρ πάντα λόγον, ἰδοὺ γὰρ τῶν ἀθλοφόρων τὸ μέγα κειμήλιον, ὁ μέγας Ἀρτέμιος τὴν πορείαν πρὸς οὐρανὸν ἐποίησατο, δεῦτε οὖν φιλέορτοι, ὀρθοδόξων τὸ σύστημα πανηγυρίσαντες πίστει, τὴν θείαν αὐτοῦ ἐκτελέσωμεν ἄθλησιν· ἱκετεύοντες αὐτὸν αἰτήσασθαι Χριστὸν τὸν Θεόν, τοῦ ρυθθῆναι τὴν οἰκουμένην, ἐκ παντοίων θλίψεων::=

Ὁ Αὐτός

Ἀγάλλετε σήμερον ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ λαμπруμένη τῇ χάριτι καὶ πιστῶς πανηγυρίζει τῶν φιλεόρτων τὰ συστήματα, ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ μνήμῃ σου, Ἀρτέμιε πανένδοξε, καὶ δοξάζει Χριστὸν τὸν τὴν χάριν νέμοντά, τοῖς ἐκ πόθου βοῶσί σοι· χαίροις οἰκουμένης ἀστὴρ φωταυγέστατε, καὶ τῶν ὑμνητῶν σου λαμπαδοῦχε φαεινέ· χαίροις ἀείμνηστε, ὁ τοῖς πανσόφοις σου λόγοις, Ἰουλιανὸν καταισχύνας τὸν ἔχθιστον· χαίροις τὸ ἡμέτερον καύχημα, καὶ τῶν σὲ τιμώντων, φαιδρὸν ἀγαλλίαμα.

Ὁ αὐτός

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου μεγαλομάρτυς Ἀρτέμιε, στρατιῶτα τοῦ μεγάλου βασιλέως· ἄριστε· θεῷ γὰρ εὐηρέστησας, καὶ πάντων ὑπεριδὼν, ἐν οὐρανοῖς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον ἀπέληφας, ὅθεν ἡ σορὸς τῶν λειψάνων σου, παντοίων νόσων ἀποσοβεῖ ἐξ ἀνθρώπων, τῶν μετὰ πίστεως προσκυνούντων τὴν ἱεράν σου εἰκόνα· Χριστὸν γὰρ ὃν ἐπόθησας αὐτός ἐν πᾶσι τοῖς πέρασιν ἐδόξα σέ σε τρισέλβιε :

Ἦχος β'.

Αὐτοκλήτος ἐχώρησας πρὸς τὰ σκάμματα τῆς ἀθλήσεως, τρισμάχαρ Ἀρτέμιε, καὶ τοῖς μὲν τριβόλοις κεντούμενος, τὰς ἀκάνθας καὶ τριβόλους κεντούμενος, τὰς ἀκάνθας καὶ τριβόλους παρηλθες τοῦ προπάτορος τῆς ἀρᾶς· τοῖς δὲ βουνεύροις τυπτόμενος, τὸν ἐχθρὸν ἐξευρίσας, ὀγκίνους τὰς πλευράς, καὶ τὰ βλέφαρα διαπαρεῖς, τὸν παλαῖον πταρνιστήν, καὶ τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους τελείως κατήσχυνας· τὰ δὲ ὅσα συντριβεῖς, πᾶσαν νόσον θεραπεύεις· τὴν

κάραν δὲ ἀφαιρεθεῖς, ἀμαραντίνῳ στεφάνῳ κατέσσεψας, ἐκτενῶς δεόμενος, ὑπὲρ τῶν εὐφημοῦντων σε.

Ὁ αὐτός

Ἀγγέλους ἐπεισας, καὶ ἀνθρώπους ἀγάλλεσθε τοῖς θαυμασίοις σου, καὶ θαυμάζειν τὴν ὑπομονὴν σου, ἀδαμάντινε Ἀρτέμιε· ὡς ἀδάμας γὰρ ἴστασο ἀκλόνητος, ἐν τοῖς παλαίσμασι, καὶ τὰς τῶν τυράννων ἀπειλὰς μὴ πτοούμενος, ὑπὲρ αὐτῶν χρηστομιμήτως τὸν Θεὸν ἐδυσώπεις· ὃν καθυκέτευε, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος π. α'.

Ἡ παμφαῆς τοῦ μάρτυρος μνήμη, λάμπει ὡς ὁ ἥλιος τοῖς πέρασιν, καὶ ἀπαύτως δαδουχεῖ, τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα, νόσους ἀποσοβοῦσα, καὶ πάθη θεραπεύουσα· ἱκετεύει γὰρ Ἀρτέμιος τῷ Χριστῷ δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. δ'.

Τοῖς τοῦ σώματος χαρίσμασι, συναπαστράπτουσιν ἔχων τῆς ψυχῆς ὠραιότητα, πρὸς τῇ κατακόσμον δόξῃ πνευματικὴν ἐπλούτησας ὕκλειαν, μεγαλομάρτυς Ἀτέμιε, θείᾳ ψήφῳ προκριθεῖς, μεταχομίται τῶν Ἀποστόλων τὰ πάνσεπτα λείψανα· ὅθεν ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν χωρῶν, τὰ τίγματα τοῦ Χριστοῦ διὰ μαρτυρίου ἐν τῇ σαρκί σου ἐδάστασας, καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ κληρονόμος γέγονας πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα ἤχος πλ. δ'.

Τίς ἐξειπεῖν τὰς ἀριστείας σου σοφέ ; ἢ τίς ἐπαινέσει τῶν ἀγώνων σου· τὰ εἶδη ; διπλοῦς γὰρ ὡς ὑπάρχων ἐκ ψυχῆς ὁμοῦ καὶ σώματος, τῷ κρείτονι τὸ χεῖρον ἔσπευσας καθυποτάξαι· ὅθεν ἀθλοφόρων ἀνεδείχθης ἀκρότης, καὶ προστάτης ἀκοίμητος τῶν εὐφημοῦντων σε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λή-

τρῶσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Εἰς τὸν στοῖχον ἡχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ ὑπατεύσας Θεῷ, καὶ βασιλεῖ τῷ ἑκατέρῳ τὰ πρόσφορα, ἀνάγων τῷ μὲν τὸν φόρον, τῷ δὲ τὸν φόβον σαφῶς, Χριστῷ ταλαντεύσας δι' ἀθλήσεως, νοὸς ὁ ἐξύτητι, ὑπερβᾶς τὰ ἀμφοτέρω, ὥστερ σπιλάδα τῆς σαρκὸς τὸ ἐπίβουλον, κατεμάραντας, συνεργία τοῦ πνεύματος, βίῳ λόγον κοσμοῦμενος, Θεῷ καθιέρωσας, νοῦν καὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, πάντα αὐτῷ ἀναθέμενος φωτὶ ἀνεσπέρῳ ἐντυγχάνων ὑπὲρ πάντων μάρτυς Ἀρτέμιε :

Στίχος Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Χαίροις τῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ, ἄττρον λαμπρότατον Ἀρτέμιε ἐνδοξε, συγχλήτου βουλῆς τῆς ἄνω, ὡς καὶ τῆς κατω υἱέ, περιόπτου γένους, ἀνθους εὐοσμῶν, σταγῶν ἡ ὑψόθεν ἐπὶ τὴν γῆν ἀποστάζουσα, βαθυλωνία προσπαράσων γοήματα, ἥθος ὑπὲρ κατάληψιν ὁ ἔχων καὶ σύνεσιν, βίον καὶ λόγον καὶ χάριν, ὑπερφυῆ πάντα τίμια, Θεῷ ᾧ ἀμέσως ὑπὲρ πάντων ἐντυγχάνεις τῶν εὐφημούντων σε :

Στοῖχος Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ

Χαίροις ὁ ἐωσφόρος ἀστὴρ, ὁ καταυγάζων τὴν ὑψηλὴν ἅπασαν ἀκτίσι τῶν σῶν θαυμάτων, καὶ δαδουχῶν τοὺς πιστῶς, τὴν λαμπρὰν σου μνήμην μάκαρ ἄγοντας, ψυχῶν καὶ σωμάτων γάρ, εὐρηκότες ἀκέστορα, σὲ τὸν λυτῆρα, νόσου πάσης καὶ μαστιγῶς, εὐφημοῦμέν σε, μιμητὴν ὡς τοῦ κτίστου σου· ὅθεν οἱ τῷ Θεῷ τεμένει σου, τῷ Θεῷ προστρέχοντες, λύσιν πταισμάτων τρυγῶσι, καὶ μακαρίαν ἀπόλαυσιν, Θεοῦ ᾧ ἀμέσως, ὑπὲρ πάντων ἐντυγχάνεις, μάκαρ Ἀρτέμιε :

Δόξα, ἡχος πλ. α'.

Τῇ παμφαεῖ πανηγύρει τοῦ ἀθλοφόρου Χριστοῦ, Δεῦτε

συνδράμωμεν ὧ φιλόμάρτυρες, προύθηκε γὰρ ἡμῖν τράπεζαν μυστικὴν, τὰς λαμπράς αὐτοῦ ἀριστείας καὶ τρόπαια· καὶ συγκαλεῖται πάντας πρὸς εὐωχίαν, μηδεὶς οὖν ἐξέλθῃ πεινῶν, τῆς ἱεράς ταύτης πανδεσίας· καὶ γὰρ ἀμοίβεται πάντας τοῖς οὐρανίοις χαρίσμασι· ὧν ἐν μετοχῇ γενέσθαι ἀξιόθυμῶμεν, ταῖς πρὸς τὸν Θεὸν αὐτοῦ εὐπροσδέκτοις παρακλήσεσιν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον καὶ θρόνος τοῦ βασιλέως.

Ἀπολυτίκιον ἡχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ποικίλαις βασάνοις ἐναβλήτας μακάριε, ὡς στερρῶς ἀδάμας τὸν παραβάτην κατήσχυνας· καὶ γὰρ ἐν πέτρᾳ μεγίστη πιεσθεὶς, διὰ τὴν πέτραν, Χριστόν, καὶ αἰκισθεὶς, στέφανος ἐδέξω τοῦ μαρτυρίου, μεγαλομάρτυς Ἀρτέμιε· δόξα τῷ σὲ ἐνισχύσαντι, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα καὶ νῦν.

Τοῦ Γαβριὴλ φθνευξαμένου σοι παρθένε τὸ χαῖρε, Εἰδὲ ἐστὶν Ἀγρουπνία, ψάλλεται τὸ Ἀπολυτίκιον δύο φορές, καὶ ἔπειτα τὸ Θεοτόκε παρθένε, καὶ γίνεται ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων, καὶ Ἀνάγνωσις εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ Ἀγίου.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὸ ἀπολυτίκιον δις, καὶ Θεοτοκίον, Τοῦ Γαβριὴλ φθνευξαμένου σοι

Μετά δὲ τὴν α' σιχολογίαν

ψάλλομεν τὰ Καθίσματα, ἡχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Βασάνων ἀλγεινῶν, ἀνδρικῶς ὑπομείνας, τὴν ἄπονον ζωὴν, ἐχομίσω παμμάκαρ, Ἀρτέμιε ἐνδοξε, ἀθλητῶν ἐγκαλῶπισμα· ὅθεν σήμερον, ἡ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία, ἑορτάζουσα, τὴν σὴν πανίερν μνήμην, ἐνθέως ἀγαλλεται.

Δόξα ἡχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Χυθείσι σου αἵμασιν ὠραϊζόμενος, Κυρίῳ παρίστασαι ὑπὲρ αὐτοῦ ἀθλητά, Ἀρτέμει ἐνδοξε· ὅθεν ἐν εὐφροσύνῃ τὴν ἀγίαν σου μνήμην, σήμερον ἐκτελοῦμεν ὀφλημάτων τὴν λύσιν, αἰτούμενοι εὐρεῖν διὰ σοῦ, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἐλπίς ἀκαταίσχυντε τῶν πεποιθότων εἰς σέ, ἡ μόνη κηύσασα ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· τοῦτον σὺν τοῖς Ἁγίοις ἀθλοφόροις δυσώπει, δοῦναι τῇ οἰκουμένῃ, ἰλασμὸν καὶ εἰρήνην, καὶ πᾶσιν ἡμῖν πρὸ τέλους, βίου διόρθωσιν.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν Κάθισμα.
ἡχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἀρτεμίου τοὺς πόνους ἀνευφημήσωμεν, ἱερῶς ἀθροισθέντες ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ· τοῦ ἀθλοφόρου ψαλμικῶς, ὃ φιλέοιτο, μακαρίζωμεν πιστῶς, καὶ ἐκδοήσωμεν, αὐτῷ· ὅπλα τῆς εὐσεβείας, μὴ διαλείπης πρεσβεύων, ἡμῖν δοθῆναι εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἡχος δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησαν σοφέ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καθορῶσαι καὶ αὐταί, τὴν καρτερίαν τὴν πολλήν ἣν εἶχες ἐν τοῖς αἰκισμοῖς καρτερικώτατε, ὅθεν καὶ στεφάνους σοι πλέξασται, ἀμαραντίνους ἐνδοξε Ἀρτέμει, τὴν ἱεράν σου κορυφὴν ἀνέθηκεν, Χριστὸν τὸν μόνον, δοξολογοῦσα, Θεὸν σὺν σοὶ εἰς αἰῶνας ἀπαντας.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάφλεκτον, ῥάβδον Ἀα.

ρῶν τὴν βλαστήσασαν, καὶ μαρτυρῶν ὁ μνήστωρ σου καὶ φύλαξ, τοῖς ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε, παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει παρθένος.

Εἶτα ὁ πολυέλαιος καὶ
Μετὰ τὸν πολυέλαιον. Κάθισμα, ἡχος πλ. δ.
Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον

Ἐξ οἰκείων αἱμάτων ὁ ἀθλητής, ἑαυτῷ πορφυρίδα βάψαι καλῶς, ὠραίος τοῖς μίγμασιν, τῷ Χριστῷ προσενηνέκται τρισηλίου δόξης, φωτὶ λαμπρινόμενος· καὶ ἡμᾶς φωτίζων, αὐτὸν μακαρίζοντες· ὅθεν τὴν φωσφόρον, καὶ σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, τελοῦντες λαμβάνομεν, ἱαμάτων χαρίσματα, ὃ ἐν πίστει βοήτῳμεν, πρέσβευε, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ πάντων τῶν πόθῳ τελούντων, τὴν φωσφόρον καὶ εὐστημον μνήμην σου.

Δόξα ἡχος δ.
Ἐπεφάνης σήμερον

Ἑορτὴν ὑπὲρλαμπρον, ἡ ἐκκλησία κεκτημένη ἐνδοξε, τὴν παναγίαν ἑορτὴν, τῆς τελειώσεως κραζει σοι, χαίροις μαρτύρων Ἀρτέμει καύχημα.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Προστασία ἄμαχε τῶν θλιβομένων, καὶ θερμὴ ἀντίληψις, τῶν πεποιθότων ἐπὶ σέ, προκυνδυνεύοντα ῥύται με, σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἡ πάντων βοήθεια :

Οἱ Ἀναβαθμοὶ
Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἡχου
Προκείμενον.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθίσει, καὶ ὥσει κέδρος
ἢ ἐν τῷ λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχος Πευτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Τὸ πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ εὐαγγέλιον

ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ μαθηταῖς προσέχεται ἀπὸ
τῶν ἀνθρώπων :

Ὁ πεντηκοστὸς ψαλμός.

Δόξα, ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου πρεσβείαις.

Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα.

καὶ τὸ ἰδιόμελον ἤχος πλ. β'

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου αὐγά-
ζεται ἀκτίσι, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία, τοῖς ἀνθεσιν ὡραί-
ζομένη Ἀρτέμει βοᾷ σοι θεράπων Χριστοῦ, καὶ προστάτα
θερμότατε, μὴ ἐλλείπεις πρεσβεύων, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύ-
ριον.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. κ. τ. λ.

καὶ εὐθὺς οἱ κανόνες

Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρημῶν, εἰς Γ'.

καὶ τοῦ Ἀγίου οἱ δύο εἰς η'.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου

Ὡδὴ. α'. ἤχος α'. ὁ εἰρημός.

Ὡδὴν ἐπινίκιον ἄτουμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι, θαυ-
μαστά τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραὴλ,
ὅτι δεδόξασται.

Τροπάριον.

Ὡς μόνη τὸν ἄχρονον Ἰὼν ἐν χρόνῳ, τεκοῦσα σαρκου-
μενον, Παναγία, Ἀχραντε, πάντα τὰ χρόνια, τῆς παναθλήας
μου ψυχῆς, πάθη θεράπευσον.

Τὰ τραύματα πάναγιε τὰ τῆς ψυχῆς μου, καρδίας τὴν
πώρωσιν, λογισμοῦ τὴν σκότωσιν, καὶ τοῦ νοός μου ἐκτρο-
πᾶς, ἀφάνισον ὡς ἀγαθὴ ταῖς σαῖς δεήσεσι.

Τὸ φῶς ἡ κυήσασα τὸν λυτρωτὴν μου, τοῦ σκότους με
λύτρωσαι, καὶ βασάνων Ἀχραντε, τῶν αἰωνίων ἐκεῖ, ὅπως
σωζόμενος ὑμῶν τὰ μεγαλεῖά σου.

Νοός μου πανάμωμε τὰς ἀμαυρώσεις, φωτί σου ἀπέλα-
σον, ἡ τὸ φῶς κυήσασα, τὸ ὑπὲρ αἰννοίαν καὶ δώρηταί μοι
ἀγαθὴ, τὸ φῶς προσβλέψαι, τὸ ἐκ σοῦ ἐξανατεῖλαν ἡμῖν.

Ὡδὴν κατανύξεως τῇ Θεοτόκῳ, θερμῶς, προσενέγκωμεν,
ὡ ψυχὴ μου τάλαινα, βέβηλωθῆτα κακῶς, ἵνα ρυτθῶμεν, ἐκ
πυρὸς τοῦ αἰωνίζοντος.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου. Ὡδὴ α'. ἤχος β'.
Ἐν βυθῷ κατέστρωτε ποτιέ.

Τὸν ἀγῶνα μάρτυς τὸν καλόν, ὡς ἀγωνησάμενος, τῷ
φωτὶ παρίστασαι, φωτιζόμενος κατὰ μέθεξιν αὐλόν, ὅθεν δυ-
σωπούμενος, φώτισον ἡμᾶς ταῖς ἱεστίαις σου.

Ἡ παιδρά σου μάρτυς ἑορτῇ, πάντας συνεκάλεσε, χαρ-
μονικῶς εἰς πανδεσίαν σήμερον, προθεῖσα τοὺς ἄθλους σου,
τὰ παλαίσματα, τὴν ἀνδρείαν, τὴν ἔνστασιν, ὧν κατατρυ-
φῶντες πίστει σὲ καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Νεκρωθέντα μάκαρ ἐν σταυρῷ, τὸν ἀκατανόητον, σωμα-
τικῶς κατανοήσας Κύριον, τῆς ζωῆς τὸν αἵτιον, ἐθελούσιον
ἐπεπόθησας νέκρωσιν, τὴν διὰ βασάνων, ὅθεν ἀθανάτου δό-
ξης ἐτυχες.

Θεοτοκίον.

Σαρκωθεὶς ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, λόγος ὁ ἀσώματος ὑπερ-
βολῇ φιλάνθρωπίας πάναγιε, πάθει πρωτομίλησε καὶ ἀπά-
θειαν τοῖς ἀνθρώποις ἐπήγαγεν, ὁ δεδόξασμένος Κύριος, ἐν-
δόξως γὰρ δεδόξασται.

Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ἀγίου, ἤχος πλ. δ'
Ἀμαρτηλάτην Φαραῶ

Ἰερωτάτην ἑορτὴν γηγθόμενοι, νῦν συγχροτήσωμεν, καὶ
ιεροῖς ὕμνοις, δεῦτε μακαρίσωμεν Ἀρτέμιον τὸν ἐνδοξόν, τῶν
μαρτύρων τὸ κλέος, τὸν ἡῖον τὸν φωτίζοντα, τὰ τῆς οἰκου-
μένης πληρώματα.

Γεηπονήσας ἀρεταῖς τὸν βίον σου, μάρτυς Ἀρτέμει, καὶ
ταῖς πολλαῖς ὄντως, πιανθεὶς κολάσσει, τῶν τυραννούντων
ἐνδόξε, νῦν τρυγᾷς τὴν ἀγῆρω τρυφὴν καὶ νέμεις τοῖς δού-
λοις σου, κατὰ τῶν δαιμόνων τὰ τρόπαια.

Πλήρης ἀνδρείας θεϊκῆς γενόμενος, μάρτυς Ἀρτέμει,
καὶ θαυμαστοῖς τρόποις ὄντως σεμνυνόμενος εἰσῆλθες πρὸς
τὰ σκάμματα, μαρτυρίου γενναῖος καὶ Φαραῶ τὸν ἀράτον,
αἵμασι ταῖς σοῖς κατεπόντησας.

Θεοτοκίον.

Φωτιστικαῖς σου ἀθανάτοις λάμψεσι, θεοχαρίτω τε πύ-

λη φωτός μόνη, ὁ κλεινός Ἀρτέμιος, φαιδρῶς καταυγαζόμενος, τὸ βαθύτατον σκότος τῶν ἀνυπίστων κολάσεων, ὕμνοις σε γεραίρων παρέδραμεν.

Καταβασία

» Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται πνεύματος,
» καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ βασιλίδι μητρί· καὶ ὀφθήσομαι,
» φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος ταύτης τὰ θαύματα.

Ὡδὴ γ'. ὁ εἰρμός.

» Στερεωθήτω ἡ καρδία μου, εἰς τὸ θέλημά σου Χριστέ
» ὁ Θεός, ὁ ἐφ' ὕδατων οὐρανόν, στερεώτας τὸν δεύτερον,
» καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι τὴν γῆν παντοδύναμαι.

Τροπάριον

Τῆς στερεινότητος διανοίας μου, ἀκαρπίαν πᾶσαν ἀπέλλασον, καὶ καρποφόρον ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν μου ἀνάδειξον, παναγία Θεοτόκε, τῶν πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ῥῦσαι με, πάσης κατακρίσεως, καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ ὄφους, τοῦ αἰωνίζοντος πυρός, καὶ τοῦ σκότους πανάμωμε, ἡ τὸ φῶς ἀπὸ κύησας ἡμῖν τὸ ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαραίτητον κριτήριον, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον, καὶ τὴν ἀπόφασιν ἀγνὴ τὴν φρικτὴν ὅλως δέδοικα· σπεύσον σῶσον πρὸ τοῦ τέλους, ἀγαθὴ τὸν οἰκέτην σου.

Εὐλογημένος τῆς κοιλίας σου, ὁ καρπὸς παρθένε πανύμνητε, τοὺς γὰρ φθαρέντας τῷ καρπῷ, διὰ ξύλου σταυροῦ αὐτοῦ, ἀφθαρτίσας κατεστήσατο, κοινωνοὺς θείας χάριτος.

Θεογενήτορ ἀπειρόγαμε, τὰς ἡμῶν δεήσεις προσάγαγε. τῷ ποιητῇ σου καὶ Θεῷ, τῷ τεχθέντι ἐκ μήτρας σου ὅπως εὐρωμεν τελείαν τῶν, δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Ἄλλος τοῦ Ἀγίου.

Ἐξήντησεν ἡ ἐρημός.

Μαρτύρων καλλωπίζεσθαι, τοῖς στεφάνοις ἐνδοξε, ἐπιποθῶν ὑπήνεγκε, τῶν μαστίγων καὶ τῶν στρεβλώσεων, τὰς πι-

κράς ἀλγερῶνας θεία χάριτι.

Οὐκ ἐπέισε τὸν πύργον σου, τῆς καρδίας πάνσοφε, ἡ σφοδροτάτη πρόσριξις, τῶν βασάνων, καὶ γὰρ ἐστήρικτο, νοητὴν ἐπὶ πέτραις τὴν ἀσάλευτον.

Ἰκρίφ ἀναρπώμενος καὶ νιφᾶσι πάντοθεν, σπαραγμῶν κυκλούμενος, σοῦ τὸ ὄμμα πρὸς τὸν δυνάμενον, ἐκτένιζες σῶζειν ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Σεσάρκωται βουλήματι, ἐξ αἱμάτων δέσποινα σοῦ παναχράντων Κύριος, διασώζειν τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ μαρτύρων τοὺς δήμους ἀπεσπάσατο.

Ὁ στερεώσας καὶ ἀρχάς.

Ζηλῶν ἐξήλωσας σοφέ, ὥσπερ Ἡλίας ὁ μέγας, τῷ Κυρίῳ καὶ διέκοψας, πᾶσαν, Ἰουλιανοῦ ὄφρυν, ἀπάτης ὡς διέκοψε, τοὺς τῆς αἰσχύνης βάαλ, ἐκεῖνος μάρτυς Ἀρτέμειε.

Δαβὶδ ὡς παλαι Γολιάθ, τὸν ἀλαζόνα καθεῖλες, τὰ ἀλλόλοτα τοῦ σώματος πάθη, καὶ τυράννων ἀπειλὰς μὴ πτοηθεὶς αὐτόκλητος, ἐν τῷ σταδίῳ χαίρων, ἐβόας ἤλθον Ἀρτέμειε.

Ἀνεπιστρόφῳ λογισμῷ τοῦ μαρτυρίου τρισμάκαρ, τὴν σκληρὰν καὶ τεθλιμμένην προθύμως, σὺ διώδευσας ὁδόν, χαίρων στεβρῶς Ἀρτέμειε, ὅθεν πρὸς θεῖον πλάτος, τοῦ παραδείσου κατήντησας.

Θεοτοκίον.

Νομοθεσίας τοῦ ἐκ σοῦ, σεσαρκωμένου δεσπότου, ὁ Ἀρτέμιος πειθόμενος κόρη, ὁ γενναῖος ἀθλητής, ἀνόμους ἐτροπώσατο, ἔχων σὲ συνεργάτην, τὴν σώζουσαν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταβασία.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ζῶσα ὡς καὶ ἄφθοнос πηγὴ, θάλασσαν συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερεώσον, ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Κάθισμα

ἤχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ.

Τὸν στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ τὸν ἀήττητον, καὶ καθαί-
ρέτην τοῦ ἐχθροῦ γενναϊότατον, τὸν ἐν μεγίστοις τέρασιν ἐκ-
λάμψαντα, ἅπαντες Ἀρτέμιον, εὐφημήσωμεν πίστει· βρῦει
γὰρ ἰάματα, τοῖς προστρέχουσι πόθῳ, καὶ καταπαύει πάθη
χαλεπά, καὶ τῶν ἐν θλίψει ἀνθρώπων προίσταται.

Δόξα τὸ αὐτό, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ὁ ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλ-
ποις τοῦ πατρὸς αὐλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου κάθηται Ἅγιου
αὐτοῦ, δέσποινα ἐν κόλποις σου σαρκικῶς ὁ Θεὸς γὰρ, ὄντως
ἐδασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη καὶ συναιτῶς νῦν ψάλλωμεν
αὐτῷ, ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ῥοδή δ'. ὁ εἰρμός.

» Ἐν πνεύματι προβλέπων, προφήτα Ἀδβακούμ, τὴν
» τοῦ λόγου σάρκωσιν ἐκκήρυττες δοῶν· ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔ-
» τη ἐπιγνωσθήσει ἐν τῷ πρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθίση.
» Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάριον.

Παρθένε παναγία, ἀμόλυντε σκυνή, μολυθέντα παι-
σματι καθάρισόν με νῦν, τῶν οἰκτιρισμῶν σου βάνισι καθαρω-
τάταις· καὶ δός μοι χεῖρα βοηθείας, ἵνα κράζω δόξα σοι ἁγνή
θεοδόξαστε.

Ναὸς ἡγιασμένος, εἰδείχθης τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν σοὶ οἰκῆ-

σαντος, παρθένε ὑπὲρ νοῦν, αὐτὸν δυσώπει, ἁμαρτιῶν ῥύπου
ἀποκαθαίρει, ὅπως οἶκος γνωρισθῶμεν, καὶ κατοικητήριον
πνεύματος.

Ἐλέησόν με μόνη, ἐλέους τὴν πηγὴν Θεοτόκε τέξασα,
καὶ λῦσον τὴν δεινὴν τῆς ψυχῆς μου νόσον, καὶ πώρῳσιν
τῆς καρδίας· δακρύων ῥύθρα, καὶ κατάνυξιν πρὸ τέλους, θείαν
δωρουμένη πρεσβείαις σου.

Νοήσας ὁ προφήτης ἐν πνεύματι Θεοῦ, πρὸς ὄρος σεπροέ-
γραψε, κατάσκιον ἁγνή· τοὺς ἐκτακέντας φλογμῷ πολλῶν ἐγ-
κλημάτων, ἀποκαθαίρεις μεσιτείαις σου παρθένε μόνη τῶν
βροτῶν ἢ ἀνόρθωσις.

Ἐξέστησαν ὁρῶσαι, Ἀγγέλων στρατιαί, πῶς ὁ ἀθεώ-
ρητος, μορφῇ, τῇ καθ' ἡμᾶς, ἐκ σοῦ ὠράθη, παρθένε Θεο-
τόκε· ὃν ἐκδυσώπει σωτηρίας ἀξιῶται πάντας τοὺς πιστῶς
σε δοξάζοντας.

Ἄλλος. Τοῦ Ἁγίου.

Ἐλήθνυθας ἐκ παρθένου.

Μιμούμενος, τὸν τεθέντα ἐν ξύλῳ θελήματι, ὑψώθης
τεινόμενος, καὶ ὠμοτάτως ξεόμενος, καὶ ἀποδύόμενος, τοὺς
δερματίνους, χιτῶνας τῆς νεκρώσεως.

Οἱ πόνοι σου, τῆς σαρκὸς καὶ δεινῶν ἢ ἐπίτασις, τὴν ἄ-
πονον λῆξιν σοι, μάρτυς σαφῶς προξένησαν, ἥς νῦν ἐμπορού-
μενος· ἅπαντα πόνον κουφίζεις τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἰσαγγέλῳ, γεγονότι τῶν ἄθλων λαμπρότητι, χειρὸς δι'
ἀγγέλου σοι, πέμπει τὴν οὐράνιον, ἄρτος ἡ ζωὴ ἡμῶν, ἐν-
δυναμοῦσαν σε μάρτυς παναγίδιμε.

Θεοτοκίον.

Παρθένον σε, μετὰ τόκον ἁμίαντε ἄφθορε. Θεὸς συνετήρη-

σεν, ὁ εὐδοκήσας ἐν μήτρᾳ σου, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον, ἀναλαβέσθαι δι' ἄκραν ἀγαθότητα.

** Ἄλλος
Εἰσακήκοα Κύριε.*

Νοερῶς εἰκονίζετε ὅπως τετρωμένος τῷ θεῷ πόθῳ σου, μὴ παρίδῃς με Ἀρτέμιε. ἀλλὰ ἴασαί μου τὰ συντρίμματά. Λόγος ὅλως οὐ δύναται, ἐξεῖπεν τρισμάκαρ ταῖς ἀριστεαῖς σου, ὑπερβαίνει γὰρ θαλάσσιον, τὰ λαμπρά σου ψάμμον ἀγωνίσματα.

Οὐχ εἰρκτὴ οὐδὲ μᾶστιγες οὐ πλακὸς βαρύτης, ἀλλ' οὐδὲ θάνατος, τῆς ἀγάπης ἠδυνήθησαν ἐκχωρίσαι μάρτυς τοῦ δεσπότου σου.

Θεοτόκιον.

Ἡ θεὸν σωματώσατα, τῶν σωματικῶν με παθῶν ἀπάλλαξον, ἰκεσίας σου θεράποντος. Ἀρτεμίου κόρη πρὸς σε ἀφθορε.

Καταβασία.

» Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν, τὴν ἐκ τῆς παρθένου » σαρκώσεως, σοῦ τοῦ ὑψίστου ὁ προφήτης Ἀδβακούμ κατανοῶν ἐκραυγάζε δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδὴ ε'. ὁ εἰρμός.

» Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἄλλον γὰρ ἐκτός σου Θεὸν οὐ γινώσκουμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν ὅτι » Θεὸς ζώντων καὶ τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις.

Τροπάριον.

Τὰς κόρας τῆς καρδίας μου διάνοιζον ἀγνή, βλέπειν με τρανῶς τὴν θεῖαν λαμπρότητα, καὶ τὴν σὴν δόξαν τὴν ἀνέκφραστον, ὅπως ἐλέους τύχω, καὶ αἰωνίου δόξης.

Πανάχραντε ὡς τέξασα, σωτῆρα, καὶ Θεόν, πρέσβευε ἐκ πάσης με θλίψεως, καὶ νοσημάτων καὶ κακώσεως, σῶον συντηρηθῆναι τὸν σὸν ἀχρίον δοῦλον.

Δυσώπησον ὃν ἔτεκες, παρθένε ὑπὲρ νοῦν, σώζεσθαι τοὺς πίστει σοι κράζοντας· χαῖρε παρθένε παναμώμητε, χαῖρε εὐλογημένη, τοῦ κόσμου προστασία.

Διάσωσόν με πάναγνε, κινδύνων χαλεπῶν, ἐγείρον παθῶν κοπρίας καὶ ῥύσαι με, αἰχμαλωσίας καὶ κακώσεως, πονηρῶν δαιμόνων, τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Βασίλισαν παρθένον σε, κυρήττει ὁ Δαβὶδ, ἄκραν τε ἀγνή, διό σε ἰκετεύω, τῆς οὐρανίου βασιλείας με, ποίησον κληρονόμον, ἵνα σὲ μακαρίζω.

** Ἄλλος τοῦ Ἁγίου.*

Μυσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων.

Λαμπρὰς φωταυγῆς, καθωράθης πνεύματος Ἀρτέμιε, πιστοὺς καταυγάζουσα, καὶ τῆς πονηρίας ἀπελαύνουσα τὰ ζοφώδη καὶ σκότους, πεπληρωμένα πνεύματα.

Ὡ πέτρα ζωῆς, τῆς ψυχῆς τὰ βήματα πηξάμενος, ταῖς πέτραις σφιγγόμενος, καὶ τοῖς ἀλγεῖνοις περικυκλούμενος, ἀληθὲς ἀθλοφόρος, ἀκλόνητος διέμεινας.

Υπάρχων σεπτῶς, ὀπλισμένος πνεύματος δυνάμει τριδύλων ἐξύττητος, μάρτυς ἀθλοφόρε, κατεφρόνησας, ἐν αὐτοῖς συμπατήσας, τὰ κέντρα τοῦ ἀλάστορος.

Θεοτοκίον.

Σταυρόν καὶ ταφήν, ὁ ἐκ σοῦ θελήματι τεχθεὶς δι' ἡμᾶς, ὑπομείνας, δέσποινα, μάρτυρα στερρότατον Ἀρτέμιον, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ὡς κραταῖος εἰργάτατος.

Ἄλλος. Ἵνα τί με ἀπώσω ἀπὸ τοῦ προδωμένου σου;

Ἰατρὲ τῶν νοσούντων, πάσας μου ἰάτρευον τὰς νόσους δέομαι, ὁδηγέ ἀπάντων πλανωμένων ὁδὸν με πλανώμενον, ἀπολείσας πάσης, καὶ σκοτιζόμενον ἀπάταις, ὡς καλὸς μου προστάτης ἐπίστρεψον.

Ἰδοὺ ἄλλη ὁράται, θεία κιβωτός ὁ ναὸς τοῦ μάρτυρος, ὡς λυχνίαν ἔνδον, τὴν εἰκόνα πλουτῶν τούτου χαίροντες, ἥς περ προσκิริτῶμεν, πνευματικῶς καὶ χοραυλοῦντες, εὐφημοῦμεν τὸν μέγαν Ἀρτέμιον.

Ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, σὲ ἐπικαλοῦμαι τὸν μέγαν προστάτην μου, ἐν παντί με τόπῳ, καὶ καιρῷ διαφύλαξον ἔνδοξε, ἀπὸ πάσης βλάβης, καὶ ἐπηρείας ἐνναντίων, τὸν εἰς σὲ τὴν ἐλπίδα μου θέμενον.

Θεοτοκίον

Τὴν ἁγίαν παρθένον, τὴν θεοχαρίτωτον καὶ παναμώμητον, ὁ στερρὸς ὀπλίτης, εἰς βοήθειαν, ἐπικαλούμενος τῶν βασάνων ὄγκον, καὶ τῶν δεινῶν τὴν τρικυμίαν, ἀκλονήτῳ διήλθε φρονήματι.

Καταβασία

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἄ-
» πειρόγαμε παρθένε. Ἔσχες ἐν μήτρᾳ—τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν,
» καὶ τέτοκας ἄχρονον υἱὸν πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσίσε σωτηρίαν
» βραβεύουσα.

ὥδῃ ε'. ὁ εἰρμός.

» Τὸν προφήτην Ἰωάνν ἐκμιμούμενος βοᾷ τὴν ζωὴν μου
» ἀγαθέ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς, καὶ σῶσον με σωτὴρ τοῦ κόσμου, κράζοντα δόξα σοι.

Μολυθέντα με πολλαῖς, ἁμαρτίαις τὴν ψυχὴν, δυσωπῶ σε τὴν ἀγνήν, καὶ ἀμόλυντον σκηνὴν ἀπόπλυνον, παντίου ῥύπου τῇ μεσιτείᾳ σου.

Κυβερνήτις μοι γενοῦ, θαλατεύοντι αἰεὶ, ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, τῶν τοῦ βίου πειρασμῶν, καὶ σῶ σὸν με πρὸς σωτηρίας ὄρμον ἰθύνουσα.

Τρικυμίαι λογισμῶν, καὶ παθῶν ἐπαγωγαί, καὶ βυθὸς ἀ-

μαρτιῶν, τὴν ἀθλήαν μου ψυχὴν, χειμάζουσι, βοήθησόν μοι ἁγία Δέσποινα.

Μεγαλία σοι ἀγνή, ἐποιήσατο Χριστὸς· ὃν ἰκέτευε αἰεὶ μεγαλύναι ἐπ' ἐμοί, τὰ πλούσια, αὐτοῦ. ἔλθει Θεοχαρίτωτε.

Τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ καλὴν ἐν γυνεξί, δυσωπῶσε ἐκτενῶς, μὴ παρήδης με ἀγνή, ἀλλ' οἴκτειρον, καὶ πάσης βλάβης σῶσον συντήρισον.

Ἄλλος τοῦ Ἀγίου

Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος.

Ἱερεῖον καὶ θῦμα ὁλόκληρον, μάρτυς προσενήνοχας σαυτὸν Ἀρτέμει τῷ ἐκουσίᾳ σταύρωσιν, εἰς ἡμῶν δεξαμένῳ ἀνάκλητιν.

Ἀνενδότοις πληγαῖς συντριβόμενον, σῶμα σου Ἀρτέμει τὸ καρτερώτατον, τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν, διετήρεις τῇ πίστει ἀλώβητον.

Νοσημάτων ἡμᾶς ἀπολύτρωσαι, μάρτυς πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, τοὺς ἐπὶ σοὶ προστρέχοντας, μιμητὰς τοῦ σωτήρος Ἀρτέμει.

Θεοτοκίον

Χειμαζόμενον σάλφ τῶν θλίψεων, κλυδωνιζόμενον ἐπαναστάσεσι, τρικυμιῶν διάσωσον, θεοτόκε παρθένε τοὺς δούλους σου.

Ἄλλος Ἰλάσθητί μοι σωτήρ.

Ἡξήνηθης πνευματικῶς, ἐλαία ὥσπερ κατάκαρπος, καὶ ταῖς Ἰουλιανοῦ ποιναῖς τε ἐκτέθλιψαι, πιστοὺς ἱλαρύνης δέ, χάριν νῦν ἐκδύζων τῶν θαυμάτων σου Ἀρτέμει.

Ρομφαία τοῦ δυνατοῦ, τὴν πλάνην πᾶσαν ἐξέτεμες, καὶ πάντας τὸν ἀληθῆ, Θεὸν μάρτυς ἐπεισας, προσκυνεῖν ὡς αἷτιον, πάντων τῶν χτισμάτων, αἰσέδαστε Ἀρτέμει.

Ἐοᾶνοις σέβας κωφοῖς, οὐδόλως ἐνειμας ἔνδοξε; ἀλλ' ἐνειμας τῷ Θεῷ τῷ σὲ ἀναδείξαντι, ἱατρὸν παμμέγιστον, ἀνιάτων μάρτυς, ἀληθδόνων τῶν τοῦ σώματος.

Θεοτοκίον

Νευρούμεος ταῖς ἐκ σοῦ, ἐκπεμπομέναις δυνάμεσι, Ἀρ-

τέμιος ὁ κλεινός, νομίμως ἐνήθλησε τὴν ἀγνὴν μητέρα σου, ἀνυμνῶν Χριστέ μου, τὴν ἀρρήτως σε κυήσασαν.

Καταβασία.

» Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ
» Θεόφρονες τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν,
» τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάσωμεν.

Κοντάκιον

ἤχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς καὶ θεοφθόγγους.

Τὸν εὐσεβῆ καὶ στεφηφόρον μάρτυρα, τῶν κατ' ἐχρῶν
νίκης ἀράμενον τρόπαια, συνελθόντες ἐπαξίως ἐν ὑμνωδαῖς
εὐφημήσωμεν, Ἀρτέμιον τὸν μέγιστον ἐν μάρτυσι, θαυμά-
των τε δοτῆρα πλουσιώτατον, πρεσβεύει γὰρ Κυρίῳ ὑπὲρ
πάντων ἡμῶν.

ὁ Οἶκος

Τίς τοὺς ἀγῶνας ἐξαρκέσει ἐξειπεῖν ἀθλοφόρε; ἢ τοὺς πό-
νους τοὺς σοὺς οὓς περ ἀνδρείως ὑπέμεινας διὰ τῆς πίστεως,
τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, ἧς περκατηξιώθης;
οὐκ ἀρκεῖ διηγῆσασθαι στόμα ἀνθρώπινον· σοφίαν γὰρ ἐνδυσά-
μενος καὶ ἀνδρίαν, τὸν πλοῦτον ἐμίσησας καὶ τὴν ἀξίαν τὴν
πρόσκαιρον· στρατηγός τε φανείς γενναιότατος· πρεσβεύεις
γὰρ τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Τὸ αὐτῷ μνηί. Κ'.

Τὴν μνήγην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου
μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου.

Στίχοι.

Ὅ πάντα λαμπρός. Ἀρτέμιος ἐν βίῳ,
Τμηθεὶς ἀνῆλθεν εἰς ὑπέρολαμπρον κλέος,
Εἰκάδι Ἀρτέμιος πνικινόφρων ὅς' ἐκάλυπεν.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίας πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς

Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. ὁ εἰρμός

» Τοὺς ἐν καμίνῳ παῖδας σου σωτήρ, οὐχ ἤψατο οὐδὲ
» παρηνώχλησαι τὸ πῦρ, τότε οἱ τρεῖς ὡς ἐξ ἐνὸς στόματος,
» ὕμνουν καὶ εὐλόγουν λέγοντες· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν
» πατέρων ἡμῶν

Τὴν μianθεῖσιν ἄχραντε ψυχὴν, ἀγίασον πάντοτε τῶν
δούλων σου ἀγνή, καὶ τοῦ νοῦς δεινὰς αἰχμαλωσίας, καὶ
καρδίας πώρῳσιν, καὶ τῶν δαιμόνων ὁρμᾶς, τάχος ἀφάνισον.

Νενεκρομένον πάθεσι σαρκός, πανάμωμε ζώων τὸν νοῦν
μου καὶ Θεῷ, τὰ ἀρετὰ ἐπιτελεῖν ἐνίσχυσόν με· ἵνα μεγα-
λύνω σε ἵνα δοξάζω αἰετὴν τὴν ἀγαθότητά σου.

Νέκρωσόν μου δέσποινα ἀγνή, τὰ τῆς σαρκὸς πάθη καὶ
ψυχῆς μου ταπεινῆς ῥύπον δυνὸν ἐναποσμήχουσιν παρθένε
καὶ λογοθεσίῳ με τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν ῥῦσαι καὶ σῶ-
σόν με.

Σοὶ παναγία ἄχραντε ἀγνή, οἱ δοῦλοι σου πάντοτε ἡμέ-
ρας καὶ νυκτὸς προσπίπτομεν συντετριμμένη διανοίᾳ δυσω-
ποῦντες λύτρωσιν ἀμαρτημάτων εὐρεῖν ἡμᾶς, ταῖς σαῖς προ-
σευχαῖς.

Ῥῦσαι γεέννης δέσποινα ἀγνή τὸν δούλον σου. ῥῦσαι κα-
ταδίκης με φρικτῆς τοῦ σοῦ υἱοῦ. ῥῦσαι κολάσεως ἀπάσης
ἐμὲ τὸν κατάκριτον. ἐκδυσωποῦσα Θεὸν τὸν ὑπεράγαθον.

Ἄλλος τοῦ Ἁγίου.

Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ἀήττητον φρόνημα, ἀραγεστάτην ψυχῆς καρτερότητα,
Ἀρτέμιε κτησάμενος, ἐχθρῶν πανουργήματα, μάρτυς κα-
τήργησας, μέλπων ἐμμελέστατα· ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὁ
περένδοξος.

Ῥοαῖς τῶν αἱμάτων σου τὴν ἐπηρμένην. βασάνων κατέ-
σβεσας, πυρὰν θεομακάριστε, δρόσῳ τοῦ πνεύματος περι-
χεόμενος, χαίρων ἀνεκραυγάζεις, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ ὁ πε-
ρένδοξος.

Γάσεων χάριτας, ἀναπηγάζων, παθῶν ὑπεκκαύματα σθεν-
νύεις θείᾳ χάριτι, διώκεις δὲ πνεύματα, ἐπιστατίας σου ἐν-
δοξε Ἀρτέμιε. διὸ μεγαλοφώνως σε μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Νεκροῖς τὸν πηγάζσαντα, ἀθανάσιαν, παρθένα πανάμωμε,

θεοπρεπῶς ἐκύησας, αὐτὸν οὖν ἰκέτευε τοῦ θανατῶσαι ὑμῶν τὰ πάθη, τοῦ σώματος ἀγνή, καὶ αἰωνίου καταξιῶσαι ζωῆς.

Ἄλλος Θεοῦ συγκατάβασιν.

Διόλου ταῖς νεύσεσι ταῖς πρὸς τὸ θεῖον καλλωπιζόμενος, τοῖς τριβόλοις τὸν νῶτον, καὶ τοῖς ὀγκίνοις πλευράς καὶ βλέφαρα, καὶ πᾶν τὸ σῶμα ἀδίκως ξεόμενος, μεγαλομάρτυς στεφρῶς ἐνεκαρτέρησας

Ἰδεῖν ἀφιέμενος, Θεοῦ τὸ κάλλος τὸ ἀνεκλάλητον, μέσον πέτρας σχισθείσης, χαίρων ἐβλήθης γενναῖε Ἀρτέμιε, καὶ εὐχαρίστως Κυρίῳ ἐκραύγαζες, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ὑμῶν.

Ῥοῇ τῶν αἱμάτων σου, τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην ἐδύθισας, καὶ θαυμάτων τῇ δρόσῳ τοὺς ἐκτακέντας παθῶν τῷ καύσῳ, μάρτυς δροσίζειν Ἀρτέμιε κράζοντας, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

ὑπάγχουσα δέσποινα, καθαρωτέρα πάσης τῆς κτίσεως, ὑπεδέξω τὸν λόγον, ἐκ σοῦ ἀρρήτως ἀποικιζόμενον, ὃν ὁ γενναῖος ποθήσας Ἀρτέμιος, τὴν βασάνων πυρὰν ἐνεκαρτέρησε.

Καταβασία.

» Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν κτίσασθαι ἄλλα πυρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες ἔχαιρον ψάλλοντες ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η΄. ὁ εἰρμὸς

» Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι, καὶ πᾶσαι στρατιαὶ ὡς κτίστην καὶ Κύριον ὑμνεῖτε ἱερεῖς, δοξάσατε παῖδες εὐλογεῖτε λαοὶ καὶ ὑπερυψοῦται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάριον.

Σαρκεῖται ὁ ἄσαρκος ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς. ὃν αἶτησαι πά-

ναγνε τὰ πάθη τῆς ἐμῆς, σαρκὸς θανατῶσαι καὶ ζωῶσαι μου, τὴν νεκρωμένην ψυχὴν ταῖς ἀμαρτίαις.

Ἰάσω τὸ σύντριμμα Ἀδὰμ τοῦ χοῦκοῦ. σωτήρα κυήσασα πανάχραντε Θεόν. αὐτὸν ἐκδυσώπει τὰς πληγὰς τῆς ἐμῆς, ψυχῆς θεραπεῦσαι ἀνίατα νοσούσης.

Ἀνάστῃσον κείμενον εἰς βάθη κακῶν. τοὺς νῦν πολεμοῦντάς με πολέμησον ἐχθρούς, τρωθέντα ἀτόποις ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν, ἀγνή μὴ παρίδῃς ἀλλ' οἰκτεῖρον καὶ σῶσον.

Ἰάτρευσον ἄχραντε τὰ πάθη τῆς ἐμῆς καρδίας κυήσασα τὸν πάντων ἱατρόν, καὶ τῆς τῶν δικαίων δεῖξον μέτοχον, παρθένη μερίδος, Χριστὸν ἐκδυσωπούσα.

Ὡς κρίνον κοιλάσι σε τοῦ βίου εὐρηκῶς, ἐν σοὶ κατεσκήνωσεν ὁ πάντων φυτουργός, ὁ σμαῖς ἐναρέτοις, καὶ σεμνότητος νῦν, κατεωδιάζων ἡμᾶς θεογενήτωρ.

Ἄλλος τοῦ Ἁγίου.

Κάμνος ποτὲ πυρός.

Μάστιξι σφοδραῖς, Ἀρτέμιε τὸ σῶμα, ἐκδαπανόμενος ὑπὲρ νεγκας ἐναποσκοπούμενος, τὴν ἀντίδοσιν τὴν μέλλουσαν, ἣν νέμει σοι κραυγάζοντι, ἐνδοξε ὁ δεσπότης, ὁ δι' αὐτὸν πάσχον ἅγιε.

Αἷμασι τοῖς σοῖς, ἡ γῆ καθηγιασθῇ, καὶ ἱατρεῖον ἀναδέδεικται, σῶμα τὸ πολυάθλον, πᾶσαν νόσον πᾶσαν κάκωσιν, πᾶσαν δαιμόνων παντοτε, βλάβην ἀποδιῶκον σοι προσφευγόντων Ἀρτέμιε.

Κόσμος ἀθλητῶν, ἐδείχθης τὰ ἐν κόσμῳ, εὐσεβοφρόνως ἀπωσάμενος, καὶ τὰ ὑπερκόσμια, βραχυτάτῃ ἐξωνούμενος, τιμῇ σου Ἀρτέμιε, αἷματι ἀνακραζών· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἀκλυστος λιμὴν, χειμαζόμενοις ὀφθῆς, καὶ θαλαττεύουσιν ἐκάστοτε, κινδύνους καὶ θλίψεσι, καὶ παθήμασιν Ἀρτέμιε· ἐν ᾧ διασφύζομενος, χάρητι ἀνυμνούμεν, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ῥεύσαντας ἡμᾶς, πικρὰ τοῦ ξύλου βρώσει, καὶ συμπτωθέντας ὀλισθήματι, πάναγνε ἀνέπλασας πλαστουργὸν ἀποικῆ-

σασα, καὶ λόγον ἀνυπόστατον, ἄχραντε ὃ βοῶμεν, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἄλλος
Ἐπταπλασίως κάμνον

Ὁ θαυμαστός ἐν μάρτυσιν, ἀριστεύσας λαμπρότατα, Ἰουλιανοῦ ὁ καθελὼν τὴν ἐπαρσιν, λιμὴν ὁ σωτήριος, τοῖς ἐν πελάγει οὔσι δεινῶν ὁ περιφανής, καὶ εὐκλεῆς στρατιώτης, Χριστοῦ τοῦ βασιλέως, τῶν θαυμάτων ἡ βρύσις, ὑμνεῖσθω χαρμωδῶς, Ἀρτέμιος ὁ μέγας.

Ὁ λολαμπής ὡς ἥλιος τῷ φαιδρῷ στερεώματι, τῷ τῆς ἐκκλησίας, ἐμφανῶς ἀνέτειλας ἀκτίσι τῶν ἄθλων σου, φωταγωγῶν τὰ πέρατα καὶ μαρμαρυγαῖς, τῶν ὑπερλάμπρων θαυμάτων, παθῶν διόκων σκότος, καὶ δαιμόνων τὴν νύκτα, Ἀρτέμειε σκεδάζων μενόντων σὺ τεμένει.

Ὡμοῖς βουνεύροις ἐνδοξε, καὶ τριβόλοις τὸ σῶμα σου, πληρωθεὶς ἐδέξω, ἀφθαρσίας ἐνδύμα, ἐνδύσας αἰώνιον, τὸν δυσμενῆ αἰσχύνηντε, καὶ στεφανηφόρος, μεταβάς πρὸς τὴν λήξιν, τὴν θείαν ἀνακράξεις, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Ἀρτέμειε τὸν κτίστην.

Θεοτοκίον.

Νέον ὡς βρέφος τέτοκας, τῷ πατρὶ καὶ τῷ πνεύματι, ἄχραντε παρθένε, συμφυῶς νοούμενον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ὁ κλεινός Ἀρτέμιος, καθομολογήσας, ἐναθλῆ τούτου χάριν, μεθ' οὗ σε παναγία μακαρίζουσι πίστει, λαοὶ φυλαὶ καὶ γλῶσσαι εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

«Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ ὁ τόκος τῆς θεοτόκου διεσώζετο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος· τὴν οἰκουμένην ἀπαταν, ἐγείρει ψάλλειν σοι· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. ὁ εἰρμός.

«Τὴν φωτοφόρον νεφέλην ἐν ἣ ὁ πάντων δεσπότης, ὡς αὐτοῦ ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ πόκον κατῆλθε, καὶ ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς,

»γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ ἀναρχος, μεγαλύνωμεν πάντες, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἀγνήν.

Φιλαμαρτίμων ὑπάρχων, ἐν ἀμελείᾳ διαῶ, καὶ τὸ κτήριον ἀγνή τὸ ἀδέκαστον τρέμω· ἐν ᾧ με τήρησον ταῖς σαῖς ἀγίαις δεήτεσιν ἀνεύθυνον, ἀκατάκριτον ὅπως, ὡς προστάτην μακαρίζω σε αἰεὶ.

Φρίττω τὸ βῆμα παρθένε, καὶ τὸ ἀλάθητον ὄμμα, τοῦ σου υἱοῦ, πράξεις αἰσχυρὰς ἐπὶ γῆς ἐκτελέσας· καὶ διὰ τοῦτο οἱ βοῶ πανεύσπλαγχε δέσποινα βοήθει μοι, καὶ τῆς τότε ἀνάγκης, ἐξελοῦμε καὶ διάσωσον ἀγνή.

Ὡς φοβερά ἡ ἡμέρα, τῆς ἐξετάσεως κόρη· ὡς ἡ ἀπόφασις φρικτῇ· ὡς δεινὴ ἡ αἰσχύνῃ· τίς ὑποστήσεται λοιπόν, πανάχραντε δέσποινα· ἐλέησον, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ πρὸ τέλους δός μοι ἄφεςιν ἀγνή.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον· ἐσκοτισμένον με πάσαις, ταῖς μεθοδῖαις τοῦ ἐχθροῦ καὶ ραθύμως βιούντα, καὶ παροργίζοντα Θεόν, πανάμωμε φώτισον· ὁδήγησον, πρὸς καλὰς ἐργασίας, ὡς αἰτία οὐσα πάντων τῶν καλῶν.

Φωτιστικαῖς λαμπηδόσι τοῦ ἀνατήλαντος λόγου, ἐκ τῆς ἀγίας σου γαστρὸς θεοτόκε παρθένε, καὶ καταυγάσαντος τῆς γῆς, τὰ πέρατα φώτισον τὴν ψυχὴν μου, ἥδοιῶν ἀμαυρῶσαι· ἐσκοτισθεῖσαν ἵνα πιστεῖ σε ὑμῶ.

Ἄλλος τοῦ Ἁγίου
Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ἰδεῖν ἐπιέμενος, τὰ κάλλη τὰ οὐράνια τὰ φαινόμενα κοσμοῦ κάλλη παρέδραμες, καὶ καλοποιὰ τῶν ἄθλων ὠραισθεῖς, Ἀρτέμειε μάρτυς καλῶν τὸ ἀκρότατον, εὐφραίνόμενος κατείληπας.

Ὡς ὄρθρος ὡς ἥλιος ἡ μνήμη σου φωτίζουσα, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας μάκαρ ἀνέτειλε, σὺ γὰρ καὶ φῶς καὶ ἡμέρας φωτεινῆς ὥφθης κληρονόμος, σκεδάζων Ἀρτέμειε, τὴν ὁμίχλην τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σκιρτήσωμιν σήμερον πνευματικῶς χορεύοντες, Ἀρτέμιου τὴν μνήμην τοῦ θεοῦ μάρτυρος, ψάλλωμεν Θεῷ ἐν αἰνέσει, τῷ θαυμαστῷ ὄντι ἐν ἁγίοις καὶ καθαγιαζόντι, τοὺς ἐν πίστει τοῦτον σέβοντας.

Ἡ θήχη σου βρύουσα, ἀπαύστως τὰ ἱάματα τοὺς πιστοὺς

προσκαλείται πόθῳ ἀρβύσασθαι εἰς σωματικὴν εὐρωττίαν, εἰς ψυχικὴν ὀντως σωτηρίαν παμμάκαρ Ἀρτέμειε, πρεσβευτὰ τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Φωτί με καταύγασον, τοῦ σοῦ προσώπου Κύριε, ῥαθυμίας τῷ σκότει συγκαλυπτόμενον, ἔχων δυσωπούσαν σε λόγε, τὴν ἀληθῆ, ἀγνὴν σου μητέρα. ἀγγέλων λαμπρότητας, καὶ τὸν ἔνδοξον Ἀρτέμιον.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ἠγίασεν ἀθλήσαντα καρτερῶς, ὁ θεός σε παμμάκαρ, ὁ ἅγιος, ὃν ἐκτενῶς αἰτῆσαι ἐκπέμψαι ἁγιασμόν, καὶ φωτισμόν καὶ λύτρωσιν, τῶν ἀμαρτημάτων πᾶσιν ἡμῖν, Ἀρτέμειε τοῖς μέγαν προστάτην σε πλουτοῦσι, καὶ ἀντιλήπτορα θερμότατον.

Ζεοῦσθες ἐκ καρδίας πόθῳ τῷ σῷ, τῷ σεπτῷ σου ναφὺν νῦν ἐμμένοντας, μάρτυς Χριστοῦ, θαυμάτων—προχέοντι ποταμούς ταῖς σαῖς πρεσβείαις λύτρωσαι, ἔργων ψυχοφθόρων κατακλυσμῷ, παθῶντε δυσωδίας, ὁσφράδια δὲ δεῖξον, αὐτοῦ Κυρίου εὐωδέστατε.

Ἰδοὺ σοι τῆς ψυχῆς μου τῆς ταπεινῆς, τῷ λαμπρῷ καὶ θερμῷ ἀντιλήπτορι τῇ πενιχρᾷ ταύτῃ προσεήνοχας προσφοράν, τὸ δουλικόν λητούργημα μάρτυς εὐνομόνως ἀποπληρῶν, ἢ πρόσχες ἀγαπήσας. τὴν γνώμην πρὸ τῶν ἔργων, καὶ πρὸ τοῦ ὧρου τὴν προαίρεσιν.

Θεοτοκίον

Φυλάξας σε παρθένον ὁ ἐκ τῶν σῶν, ἀνατείλας λαγόνων ἀνέσπερος, ὡς ἀληθῶς, ἥλιος παρθένε τὸν ἀθλητὴν, Ἀρτέμιον ἐλάμπρυνε, διηγωνισμένον καρτερικῶς, μεθ' οὗ αὐτὸν δυσώπει, ἡμᾶς κατοικτηρῆσαι, τοὺς εὐσεβῶς σε μακαρίζοντας.

Καταβασία

» Ἄπας γηγενὴς σχιρτάτῳ τῷ πνεύματι, λαμπαδουχοῦ—
» μενος πανηγυρίζετω δέ, ἀδλὼν νόων—φύσις γεραίρουσα

» τὰ ἱερὰ γὰρ θαύματα τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω χαίροις
» παμμακάριστε, Θεοτόκε Ἀγνὴ Ἀειπάρθενε.

**Ἐξαποστιλάρια. Πρὸς τὸ
Γυναικες ἀκουτίσθητε.**

Συνὼν τῷ παντοκράτορι, Θεῷ μάρτυς Ἀρτέμειε, καὶ ἀστραπαῖς ταῖς ἐκεῖθεν, λαμπόμενα ἀθλοφόρε, τῶν ἐκτελούντων μέμνησο, τὴν ἱερὰν καὶ ἀμφωτον, πανηγυρίν σου ἄσματος, τοῦ λυτρωθῆναι παντοίων, ἐπιφορῶν σαῖς πρεσβείαις.

Ἔτερον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν

Παρεστηκῶς Ἀρτέμειε τῇ Ἀγίᾳ Τριάδι, καὶ ἀστραπαῖς λαμπόμενος, ταῖς ἐκεῖθεν πλουσίως, ἐξ οὐρανοῦ ἐποπτεύεις, τοὺς τιμῶντάς σε πόθῳ, μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, συμμαχῶν Θεοῖς ὅπλοις, ὡς τοῦ Χριστοῦ, στρατιώτης ἄριστος ἀθλοφόρε, τῷ σταυροφόρῳ Ἀνακτι, κατ' ἐχθρῶν πολεμίων.

Θεοτοκίον

Εὐλογημένη πάναγνε, Θεοτόκε παρθένε, Χριστιανῶν τὸν καύχημα, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ ἀθλοφύρων τὸ κλέος, κράτος τεῖχος καὶ σκέπη καὶ ὄχυρόν προπύργιον, φύλαξ τε καὶ προστάτης—καὶ βοηθός, ἐν κινδύνοις φάνηθι τοῖς σοῖς δούλοις ἐν σοὶ γὰρ ἐγκαυχώμεθα, προστασία τοῦ κόσμου.

**Εἰς τοὺς Αἰῶνες, ἰσιῶμεν στίχους 5.
καὶ ψάλλωμεν σιχηρὰ προσόμοια
ἤχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.**

Τῇ παμφαεῖ πανηγύρι τοῦ Θεοῦ μάρτυρος, εὐωχηθῶμεν πάντες, καὶ πιστῶς εὐφρανθῶμεν, φιλόροτοι τιμῶντες παιδρὰν ἑορτὴν τῆς αὐτοῦ τελειώσεως, ἀσματοικῶς ἀνυμνοῦντες Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν δοξάσαντα τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Τὸν ἀριστερά τῆς ἄνω στρατολογίας πιστοί, ὡς καρτερόν ὀπλίτην, τῆς ἡμῶν πολιτείας, συμφώνως συνελθόντες, ψδαῖς μυστικαῖς, εὐφημήσωμεν λέγοντες, ἀξιολογούμεστε μάρτυς τοῦ Ἰησοῦ ὑπερέρχου τῶν μιμῶντων σε.

Ἐπὶ τῷ Θεῷ τεμένει τοῦ Θεοῦ μάρτυρος, Χριστιανῶν τὰ πλήθη, συνηθροίσθη ἐνθέως, τὸν ὕμνον ἀναπέμψαι, ζεοῦση ψυχῆς, ἐκβοῶντα καὶ λέγοντα, χαίροις Χριστοῦ ἀθλοφόρε θεραπευτά, τοῖς ἐν νόσοις κινδυνεύουσιν.

*Ἔτερα σιχηρὰ προσόμοια ἤχος δ' αὐτός.
Πανεύφημοι μάρτυρες*

Μάρτυς γενναῖόφρον τοῦ Χριστοῦ, τῇ στερρᾷ ἀθλήσει σου, τοῦ δυσμενοῦς κατεπάτησας, τὰ μηχανήματα, προσπαλαίσας τοῦτον, καὶ Χριστῷ εὐπροδεκτος, θυσία προσηνέχθης Ἀρτέμει· καὶ—νῦν παρίστασαι, τῷ τῶν ὅλων βασιλεύοντι, εἰς αἰῶνας συναγαλιώμενος.

Σταυρῷ ὀπλισάμενος Χριστοῦ, μάρτυς ἀξιάγαστε, κατὰ τῆς πλάνης ἐχώρησας, καὶ τὸν ἀντίπαλον, στερρότατῃ γνώμῃ, καρτερῶς ἀνέστηκας, καὶ τοῦτον ἐκνικήσας σαφέστατα, συμβασιλεύων νῦν, τῷ δεσπότῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν, μνεῖαν ποτεῖ, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε,

Μαρτύρων ἀγλαΐσμα σοφέ, ταῖς πέτραις σφιγγόμενος, Χριστὸν τὴν πέτραν τὴν ἄβρῃκτον, τρανῶς ἐκήρυξας· ἀλλ' οὐκ ἐξηρνήσω, καὶ νῦν συνηρίθμῃσαι, Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς ἀγαλλόμενος, μεθ' ὧν ἰκέτευε, τῷ σωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τὰ ἐλέη σου.

Δόξα. ἤχος α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων χορεύσωμεν ἐόρτια, καὶ κροτήσωμεν χεῖρας σήμερον. Τῇ ἐνδόξῳ πανηγύρει τοῦ ἀθλοφόρου Χριστοῦ στρατιαὶ οὐράνιοι εὐφραίνεσθωσαν, καὶ τὸν στρατιώτην τοῦ μόνου βασιλέως, βασιλέα ἐχθιστον, ἰσχυρῶς—νενηκηκότα, νῦν σὺν ἀνθρώποις Θεοῖς ὕμνοις—θαυμαζέσθωσαν, ἡ γῆ τε καὶ ἡ θάλασσα, τὰ—τοῦ λαμπροῦ φωστήρος παραδόξα σημεῖα καταχρέος εὐφημήτωσαν· ἡ νεοτῆς τὸν χαλινόν, οἱ ἐν τῷ γῆρα τὴν βακτηρίαν, οἱ ἐν συμφοραῖς—τὸν προστάτην, οἱ ἄποροι τὸν πλουτιστήν, οἱ ἐν εὐπορίᾳ τὸν οἰκονόμον, οἱ ἡττυχασταὶ τὴν παραμυθίαν, οἱ ἐν πελάγῃ τὸν συμπλωτῆρα, σὺν πᾶσι τὸν ἑαυτῆς στερρὸν ὑπέρμαχον, ἡ ἐκκλησία Χριστοῦ καθικετεύουσα οὕτω βοήσων· περιδόξε—Ἀρτέμει, πρόφθασον, ἐξελοῦ ἡμᾶς, ἐκ περιστάσεως πάσης·

καὶ σώσον τοὺς ἀνυμνοῦντας σε ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Θεποκίον. δ' αὐτός.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, προκύψατα γὰρ ἄνωθεν ἡ παντάνασσα μητροπάρθενος, ταῖς εὐλογίαις καταστρέφει τοὺς ἀνυμνοῦντας αὐτήν, βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρέχέτωσαν, καὶ τὴν βασιλίδα κροτήσωσαν ἐν ὕμνοις· βασιλέα τέξασαν, τοὺς θανάτῳ κρατουμένους πρὶν ἀπολῦσαι φιλανθρώπως ἀδίκησαντας· ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὴν τοῦ καλοῦ ποιμένος ὑπέραγρον μητέρα· συνελθόντες εὐφημήσωμεν. τὴν λυχνίαν τὴν χρυσαυγῇ, τὴν φωτοφόρον νεφέλην, τὴν τῶν χερουβεὶμ ὑπερτέραν, τὴν ἐμψυχόν τε κιβωτόν, τὸν πυρίμορφον τοῦ δεσπότου θρόνον, τὴν μαναδόχον χρυσεάν στάμιον, τὴν ζωηφόρον τοῦ λόγου πλάκαν, ἀπάντων, χριστιανῶν τὸ καταφύγιον· ἅσμασι θεηγόροις ἐγκωμιάζοντες, οὕτως εἰπῶμεν παλάτιον τοῦ λόγου, ἀξίωσον τοὺς ταπεινοὺς ἡμᾶς τῆς οὐρανῶν βασιλείας οὐδὲν γὰρ ἀδύνατον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Δοξολογία μεγάλη.

*Δίδεται καὶ ἅγιον ἔλεον τοῖς ἀδελφοῖς
ἐκ τῆς κανδήλας τοῦ Ἀγίου ψάλλον
τες τὰ παρόντα ἰδιόμελα.
ἤχος β'.*

Τὸν νοερὸν φωστῆρα τῆς πίστεως, Ἀρτέμιον τιμήσωμεν ὅτι ἤλεγξε βασιλέα τὸν ἐχθιστον, καὶ τῷ αἵματι τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ, τὴν ἐκκλησίαν, Θεὸς ἐπορφύρησεν· ὅθεν, καὶ ἀπέλαβε τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν τὴν ἄφθονον, τοῦ ἱσθε τῆς νόσου, τῶν πιστῶς προστρεχόντων, ἐν τῇ σορῷ τῶν λειψάνων αὐτοῦ.

ἤχος δ'.

Ἀσματικοῖς ἐγκωμίοις πιστοὶ σήμερον ὁμοφρόνως τιμήσωμεν, Ἀρτέμιον τὸν ἐνδοξότατον· οὗτος γὰρ βασιλέα ἤλεγξε παρανομώτατον, καὶ βασάνους ὑπομείνας πολλὰς, καὶ στρεβλώσεις, τὸ αἷμα αὐτοῦ προθύμως ἐξέχεεν ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ ὁμολογίας· ὅθεν θαυμάτων χάριν εἰληφῶς παρὰ Θεοῦ, θεραπεύειν νοσήματα· πλουσίως τοῖς αὐτῷ προσεδρεύουσι, διό

Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν σὸν ἀθλοφόρον ἀξίως ἐνισχύσας, διάσωσον καὶ ἡμᾶς ἐκ παντοίων πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις ὡς εὐσπλαγχνός.

Δόξα, πλ. δ.

Εὐλκρινῶς σε ποθήτας, ὁ ἐνδοξὸς ἀθλοφόρος Χριστέ ὁ Θεός, τῷ γὰρ σὺ φωτὶ καταυγασθεὶς, καὶ τοῖς ὅπλοις τῆς πίστεως θωρακισθεὶς, τὸν τύραννον Ἰουλιανόν, καὶ ἀποστάτην κατήσχυνας, καὶ τοῦ σταδίου ἐν μέσῳ τρανῶς σε ἐκήρυξεν, Ἰόν, καὶ λόγον τοῦ ἀοράτου πατρός, μεθ' οὗ σὺν τῷ Ἁγίῳ πνεύματι, ἀδιαλείπτως σοὶ παριστάμενος, δυσωπεῖ ἐκτενῶς, τοῦ ῥυθῆναι πάσης περιστάσεως, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικὰ οἱ Μακαρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου ἡ γ'. καὶ ε'. φδῆ. Ἀπόστολον καὶ εὐαγγέλιον. (Ζῆτει τῇ ΚΓ'. τοῦ ἰδίου μηνός).

Μεγαλυνάρια τοῦ Ἁγίου.

Χαίροις ὦ Ἀρτέμιε, τοῦ Χριστοῦ, μάρτυς ἀθλοφόρε· ὅτι ἤλεγξαι δυσεβίῃ, Ἰουλιανόν τὸν παραβάτην, καὶ Χριστὸν κηρύξας, ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου, Θεὸν ἀληθέστατον.

Σῶσον ἡμᾶς πάντας υἱὲ Θεοῦ, διὰ μεσιτείας, Ἀρτεμίου τοῦ ἀθλητοῦ, ὅπως ἐν εἰρήνῃ, παρέλθωμεν τὸν βίον, καὶ δόξης αἰωνίου ἀξιωθῆμεν.

Σῶτον με Ἀρτέμιε ἀθλητά, σῶτον με τὸν ἀχρεῖον, ὅπως εὖρω παρὰ Θεοῦ ἔλεος καὶ χάριν, καὶ δόξης αἰδίου· ἵνα σὺν σοὶ δοξάζω, Θεὸν τὸν εὐσπλαγχνον.

Κοινωνικὸν

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Συναξάριον τοῦ ἁγίου.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἀρτέμιος ἔγεινε δούκας καὶ Αὐγουστάλιος, ἦτοι μικρὸς Αὐγουστός τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ πατρί-

κιος ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν ἔτει, τλ'. Ὅταν δὲ ὁ παραβάτης Ἰουλιανὸς ὁ ἔγεινε βασιλεὺς ἐν ἔτει τζα'. καὶ ἐτιμῶρει τοὺς Χριστιανούς ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ, τότε ὁ μακάριος οὗτος Ἀρτέμιος αὐτόκλητος ἐπῆγεν εἰς τὸ μαρτύριον.

Παρασταθεὶς δὲ ἐνώπιον τοῦ ἀποστάτου, ἠλεγγεῖς τὴν ἀποστασίαν αὐτοῦ καὶ παρανομίαν. Ὅθεν ἔδειραν αὐτὸν με βούνεura ὡμά, καὶ κατεξέσχισαν τὴν ῥάχιν του με τριβόλια κοπτερά, καὶ με ἀγκίδας σιδηρᾶς ἐκάρφωσαν τὰ πλευρά καὶ τὰ ὀμματοκλαδα δάτου, ἔπειτα ἔσχεισαν εἰς δύο μίαν μεγαλωτάτην—πλάκαν, καὶ ἐν αὐτῇ ἔβαλον τὸν Ἅγιον. Ἀπὸ δὲ τὸ ὑπερβολικὸν βάρος τῆς πέτρας τόσο ἐσφίχθη τὸ σῶμά του, ὥστε ἐβγήκαν οἱ ὀφθαλμοὶ του, οὕτως ἔλαβεν ὁ τρισμακάριος τοῦ μαρτυρίου του ἀμαράντινον στέφανον. Τὸ δὲ Ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐφέρθη ἀπὸ Ἀντιόχειαν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὸ τίνος γυναικὸς διακόνου, καλουμένης Ἀρίστης, καὶ ἐνταφιάσθη εἰς τόπον λεγόμενον Ὁξεῖαν.

Ἡ Ἀξίον δὲ εἶναι νὰ προσθέσωμεν καὶ μερικῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου διήγησιν. Ἀνθρωπὸς τις ἔχων τὰ διδυμὰ του πολλὰ ἐξωγκωμένα ἀπὸ τὸ σπᾶσιμον, ἐπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου κλαίων, καὶ ζητῶν τὴν θεραπείαν του· ἐκοίτετο λοιπὸν ὁ ἀσθενὴς εἰς τὸ μέσον τοῦ Ναοῦ ἐπάνω εἰς στρώμα· καὶ ὀλίγον ὑπνώσας, βλέπει τὸν Ἅγιον Ἀρτέμιον εἰς τὸν ὕπνον του λέγωντα πρὸς αὐτόν. «Δεῖξάι μου τὸ πάθος σου»· ὁ δὲ ἔδειξε τὸ μέρος ἐνθα ἦν τὸ πάθος. Τότε ὁ Ἅγιος σκύψας καὶ λαβὼν ἐπιτηδεύει με τὰς δύο του χειράς τὸ σπᾶσιμον τῶν διδυμῶν, ἐσφιγξεν αὐτὸ ὅσον ἐδύνετο· ὁ δὲ ἀσθενὴς πονέσας μεγάλως, καὶ φωνάζας τό, οὐαί μοι, ἐξύπνησε καὶ εὗρεν ἑαυτὸν ὑγιῇ, δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον.

Ἄλλος πάλιν ἔχων τρεῖς ἐξογκώσεις εἰς τὰ διδυμὰ του, ἐπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου καὶ ἔκαμεν ἀγρυπνίαν. Ἀποκαμῶν δὲ ὑπὸ τῆς ἀγρυπνίας, ἐκοιμήθη. Καὶ ἰδοὺ φαίνεται ὁ Ἅγιος εἰς αὐτόν· καὶ γυμνώσας τὸ πᾶσχον, καὶ ψηλαφήσας, ἐσφράγισεν αὐτὸ με τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ· ἔπειτα κεντήσας αὐτὸν εἰς τὸ πλευρόν, ἔγεινεν ἄφαντος.

Ὅθεν ὁ ἀσθενὴς ἐξυπνήσας, εὗρεκεν ἑαυτὸν ὑγιῇ καὶ ἐδοξάζει τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον.

Ἄλλος δὲ πάλιν ἔχων μέγα τι ἐξογκῶμα, εἰς τὰ διδυμὰ του, ἐπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ

τὸν ἱατρὸς ὑγίη· ὁ δὲ Ἅγιος φανείς καθ' ὕπνον, ἔσχισε διὰ μαχαίριον τὸ πάθος του, καὶ ἐχύθη ὕλη πολλή καὶ βρωμερά. ὁ δὲ ἀσθενὴς ἐξυπνήσας, ἑαυτὸν μὲν εὐρήκεν ὑγίη, τὰ δὲ φωρέματα του καὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, γεμάτα ὑγρασίας καὶ βρώμης πολλῆς.

Ἄλλος πάλιν ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἀκοῦσας παρ' ἐνὸς χριστιανοῦ διηγούμενου τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου ἐπίστευσεν αὐτὰ ἀδιστάκτως. Ὅθεν ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχε συγγενὴ τινα ἐν τῇ Ἀφρικῇ πάσχοντα καὶ κινδυνεύοντα ἀπὸ σπᾶσιμον τῶν θυδίων, διὰ τοῦτο ἐπῆρεν ὅσα ἦτον ἀναγκαῖα διὰ νὰ κάμῃ ἀγρυπνίαν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, ἵνα παρακαλέσῃ τὸν Ἅγιον ὑπὲρ τοῦ συγγενοῦς του. Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὴν Ἀγρυπνίαν, ἐπῆρε λάδι ἀπὸ τὴν κανδύλαν τοῦ ἁγίου, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον ὁποῦ ἔμενον· ὁ δὲ ἅγιος Ἀρτέμιος κατὰ τὴν νύκτα ἐκεῖνην, καθ' ἣν ἠγρύπνει ὁ ῥηθεὶς χριστιανὸς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὦ τοῦ θαύματος! ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ σταθεὶς ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην τοῦ πάσχοντος, λέγει πρὸς αὐτόν· ἐπειδὴ ὁ ἐδικός σου συγγενὴς μὲ παρεκάλεσε, διὰ λόγου σου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἄς ᾗται ὑγίης. Ὁ δὲ ἀσθενὴς ἐξυπνήσας, εὐρεν ἑαυτὸν ὑγίη ἐν ἀληθείᾳ. Ὅθεν καὶ δόξαν ἀπέδωκε τῷ Θεῷ. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐγνώριζε ποῶς ἦτον ὁ χαρίσας εἰς αὐτόν τὴν ὑγίαν, ἠγάπα νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά του· ὅθεν γράφει εἰς τὸν συγγενὴν του ἐκεῖνον, ὅστις παρεκάλεσε τὸν ἅγιον Ἀρτέμιον, ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ τοῦ φανερώει τίνα ἡμέραν ἐφάνη εἰς αὐτόν ὁ Ἅγιος, καὶ ὅτι τὸν ἰάτρευσε μὲ τελειότητα. Ὁ δὲ συγγενὴς του ταῦτα μαθὼν, ἐκατάλαβεν, ὅτι κατ' ἐκεῖνην τὴν νύκτα, καθ' ἣν ἐγίνετο ἡ ἀγρυπνία ἐν Κωνσταντινουπόλει, κατ' ἐκεῖνην τὴν ἰδίαν ἰάτρευσε ὁ Ἅγιος τὸν συγγενὴ του εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ μεγάλως ἐθαύμασεν. Ὅθεν ἐπῆγε πάλιν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτόν τὴν πρέπουσαν εὐχαριστίαν, διηγούμενος καὶ τὸ θαῦμα εἰς τοὺς ἐκεῖ παρόντας. Ἀκολουθῶς δὲ ἔγραψεν εἰς τὸν συγγενὴ του, πῶς ἤκο-

λούθησεν ἡ ὑπόθεσις, καὶ πῶς ὁ τοῦτον ἰατρεύσας, εἶναι ὁ Ἅγιος Ἀρτέμιος. (*)

Χριστιανὸς τις βάρους ἀνυποφόρου, ὅπερ εἶχεν εἰς τὰ δίδυμα ἐξῆται τὴν ἰατρείαν. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐφάνη καθ' ὕπνον καὶ λέγει αὐτῷ· ἀδελφέ, πῆγαινε εἰς τὸν γείτονα σου Ἰωάννην τὸν χαλκέα, καὶ βάλε τὴν ἐξόγκωσιν τῶν θυδίων σου ἐπὶ τοῦ ἄκμονος, καὶ ἄς κτυπήτῃ ἐκεῖνος δυνατὰ εἰς αὐτὴν μὲ τὸν πυρωμένον σφυρὸν του καὶ εὐθὺς θέλεις ἰατρευθῇ. Ὁ δὲ ἀσθενὴς ἐφοβεῖτο νὰ κάμῃ τοῦτο ὡς ὀδυνηρόν. Ὅθεν πάλιν ἐφάνη ὁ ἅγιος εἰς αὐτόν, καὶ τοῦ λέγει τὰ αὐτά. Ὁ δὲ ἀσθενὴς πάλιν ἐφοβεῖτο νὰ κάμῃ τοῦτο. Τότε ὁ Ἅγιος καὶ τρίτον φανείς εἰς αὐτόν, τοῦ λέγει, πιστεύσον με Ἀδελφέ, ὅτι ἂν δὲν κάμῃς τοῦτο ὅπερ σοὶ εἶπον, ποτὲ δὲν θέλεις ἰατρευθῇ. Ὁ δὲ ἀσθενὴς ἐκὼν καὶ ἄκων ἐπῆγε εἰς τὸν χαλκέα καὶ ἔβαλε τὸ σπᾶσιμόν του ἐπάνω εἰς τὸν ἄκμονα ἐκεῖνου, ἐλέπων δὲ τὸ πυρωμένον σφυρίον καταβαίνων ἐπάνω εἰς τὸ σπᾶσιμόν του, ἐτραβίχθη ὀπίσω ἀπὸ τὸν φόβον του. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! τὸ σπᾶσιμον ἠφανίσθη, καὶ τὸ σφυρίον ἐκτύπησεν ἐπὶ τοῦ ἄκμονος, ἐθαύμασαν καὶ οἱ δύο δοξάζοντες καὶ εὐχαριστοῦντες ἐξ ὅλης καρδίας (διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα) τὸν Θεὸν ὅστις ἐδόξασε τόσον τὸν μάρτυρά του Ἀρτέμιον,

Ἄλλος δὲ λαμβάνων μὲ πίστιν θερμὴν λάδι καὶ κηρία, ἐπῆγαινε εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, διαβαίνων δὲ ἀπὸ τὸν δρόμον, ἠρωτήθη ὑπὸ ῥάπτου, ποῦ πηγαίνει· ὁ δὲ χριστιανὸς ἀπεκρίθη, πηγαίνω εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου νὰ προσευχηθῶ· καθὼς δὲ ἐπῆγε παρεμπρός, φωνάζει πάλιν ὁ ῥάπτης· ἀδελφέ, ὅταν γυρίσης ἀπὸ τὸν Ἅγιον

(*) Εἰς πολλὰ γὰρ καὶ διάφορα μέρη εὐρίσκονται τὰ πνεύματα τῶν ἁγίων καὶ αἱ ψυχαί· διὰ τοῦτο καὶ ἐνεργοῦσιν ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ εἰς αὐτὰ διάφορους ἐνεργείας καὶ χάριτας, εἴτε ἀμέσως αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ὡς θέλουσι τινές, εἴτε ἐμμέσως διὰ τῶν Ἀγγέλων ὡς θέλουσι ἄλλοι. Ἡ μᾶλλον καὶ ἀληθέστερον εἰπεῖν διὰ τῆς θείας χάριτος. Τί λέγω; αἱ τῶν ἁγίων ψυχαὶ πανταχοῦ ὀρώσι καὶ ἐνεργοῦσιν ὡς λέγει ὁ μέγας Βασίλειος. «Τὰ τῶν Ἀγγέλων ἀναρίθμητα πλήθη, καὶ μετὰ τούτων τὰ τῶν ἁγίων πατέρων πνεύματα, αἰδεσθήσεται ἡ Παρθένος. Οὐδεὶς γὰρ τούτων ἐστὶν ὃς οὐχὶ πανταχοῦ καθορᾷ». (Λόγος περὶ παρθένων).

Ἀρτέμιον, φέρε μοι μίαν φούσκαν τῶν δυδίων. ἔλεγε δὲ τοῦτο περιγελῶν τὸν Ἅγιον, ὅτι ἰατρεῦει τὰ σπασίματα τῶν δυδίων. ὁ δὲ χριστιανός, χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ φλυάρχου λόγου τοῦ ράπτου, ἐπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου· ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ λειτουργία, ἐγύριζεν εἰς τὸν οἶκόν του, περιπατοῦντος δὲ αὐτοῦ, ἤρχισαν νὰ καταβαίνουν τὰ δύδιμά του· καὶ ἐπειδὴ κατέβησαν πολὺ, καὶ τὸ σπάσιμόν του ἠϋξήθη, ἐκατάλαβεν, ὅτι διὰ τὸν περιγελαστικὸν λόγον ἐκείνου τοῦ ράπτου, ἔπαθε τὸ πάθος τοῦτο. ὅθεν μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ ἕως εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ράπτου, ἅπνους σχεδὸν ὡν ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ ἄφωνος. Ἐκατηγόρει λοιπὸν τὸν ράπτην, καὶ τὸ σπάσιμον ἔδειχνε καὶ ἰσθεαίωνεν, ὅτι κατ' ἄλλον τρόπον δὲν ἤθελε πάθῃ τοῦτο, ἂν αὐτὸς δὲν ἔλεγεν τὰς φλυαρίας ἐκείνας· ὅθεν ἐκ τούτου ἦλθον εἰς λογομαχίας καὶ ἐριδας.

Οἱ δὲ παρευρεθέντες ἐκεῖ, ἠρώτουν νὰ μάθουν τὴν αἰτίαν· τότε ὁ πασχὼν διηγήθη τὸν τρόπον καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους· θέλων δὲ νὰ δείξῃ καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν, ὅτι μὲ ὑπερβολὴν ἀδικήθη ὑπὸ τοῦ ράπτου, ἐτήκωτε μὲ θυμὸν τὰ φορέματά του διὰ νὰ δείξῃ τὸ σπάσιμον, καὶ ὡς τοῦ θαύματος αὐτοῦ μὲν εὐρέθη ὑγιής, ὁ δὲ ράπτης ἐφώναξεν, οὐαί μοι! καὶ ἔδειξεν εἰς ὅλους τὸ σπάσιμον τῶν δυδίων του, ὅπερ τότε παρευθὺς ἠχολούθησεν εἰς αὐτόν. Καὶ πῶς ἀπὸ τὸν Χριστιανὸν ἐκείνον μετέβη τὸ πάθος εἰς τὸν ράπτην, ἔγειναν ἔκθαμβοι. Καὶ εἰς μὲν τὸν Θεόν, καὶ Ἅγιον Ἀρτέμιον ἀνέπεμπον δόξαν καὶ εὐχαριστίαν· εἰς δὲ τὸν ράπτην, ἔλεγον, μὴ λυπῆσαι ἀδελφέ· δικαία εἶναι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ· διότι ὅ,τι ἐζήτησες, ἐκεῖνο καὶ ἔλαβες, σπάσιμον ἐζήτησες σπάσιμον καὶ ἔλαβες. Μὲ τοιοῦτον τρόπον δοξάζει ὁ Θεὸς τοὺς ἐδικούς του θεράποντας. (Τὸν κατὰ πλάτος βίον τοῦ Ἁγίου ζητεῖ εἰς τὸν παράδεισον). Οὐ ταῖς ἱκεσίαις ἀξιωθήμεν καὶ ἡμεῖς τῆς οὐρανῶν βασιλείας. Ἀμήν.